

Kuukukka- murhat

"Käsittämättömän nerokas."

KIRJAILIJA RICHARD OSMAN

ANTHONY HOROWITZ

TAMMI

ANTHONY HOROWITZ:

Harakkamurhat (2016, suom. 2026)

Kuukukkamurhat (2020, suom. 2026)

**ANTHONY
HOROWITZ**

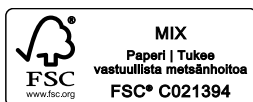
SUOMENTANUT
JAAKKO KANKAANPÄÄ

**KUUKUKKA-
MURHAT**

TAMMI

HELSINKI

Sitaatti Margaret Atwoodin runosta ”Avioliitto pyövelin kanssa” on
Tero Valkosen suomennoksesta.

Sitaatit William Shakespearen näytelmästä *Othello* ovat
Matti Rossin suomennoksesta.

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *Moonflower Murders* ilmestyi

Isossa-Britanniassa vuonna 2020.

Copyright © 2020 by Anthony Horowitz

Suomenkielinen laitos © Jaakko Kankaanpää ja Tammi 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä,

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki.

ISBN 978-952-04-7517-8

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Eric Hamlishille ja Jan Salindarille – kiitoksin
monista mukavista hetkistä

Ágios Nikólaos, Kreetta

Hotelli Polydoros on ihastuttava perhehotelli pienen kävelymatkan päässä vilkkaasta Ágios Nikólaosin kaupungista, tunnin automatkan päässä Iraklionista. Huoneet siivotaan päivittäin, ja kaikissa huoneissa on wifi ja ilmastointi, osassa merinäköala. Ravintola tarjoaa kahvia ja kotiruokaa tunnelmallisilla ulkoilmaterasseilla. Löydät meidät verkkosivuiltamme ja booking.comista.

Ette usko, kuinka pitkään minulta meni kirjoittaa tuo. Adjektiivien paljous alkoi hirvittää. Oliko ”vilkas” sopiva sana kuvaamaan Ágios Nikólaosta? Ajattelin ensin ”kuhisevaa”, mutta siitä olisi voinut tulla mieleen loputon liikenne ja meteli, mikä kyllä sekin piti paikkansa. Meiltä käveli keskustaan viidessätoista minuutissa. Oliko se ”pieni kävelymatka”? Olisiko pitänyt mainita Ammoudin hiekkaranta heti hotellin vieressä?

Hassua tässä on, että olen ollut lähes koko työurani kustannustoimittaja, eivätkä kirjat ja käsikirjoitukset ole koskaan tuottaneet minulle vaikeuksia, mutta viiden rivin mainos postikortin kääntöpuolelle ei vain tahtonut luonnistua. Lopulta näytin sitä Andreakselle, joka luki sen noin viidessä sekunnissa ja sitten vain murahti ja nyökkäsi, mikä oli kaiken näkemäni vaivan jälkeen sekä helpottavaa että raivostuttavaa. Olen huomannut kreikkalaisista yhden asian. He ovat uskomattoman tunteellista kansaa. Heidän teatterinsa, runoutensa ja musiikkinsa osuvat suoraan sydämeen. Mutta päivittäisissä asioissa, pienissä yksityiskohdissa, yleisin

vastaus on ”*siga siga*” eli vapaasti käännettynä ”mitä väliä?” Sitä sain kuulla joka päivä.

Kun katselin aikaansaannostani savukkeen ja vahvan mustan kahvin ääressä, mieleeni tuli kaksi asiaa. Ajattelimme panna kortteja telineeseen vastaanottotiskille, mutta koska turistit näkisivät ne vasta sitten, kun jo olisivat meillä asiakkaina, mitä hyötyä niistä varsinaisesti olisi? Ja painavammin: mitä helvettiä minä oikein tein täällä? Miten olin päästänyt elämäni tällaiseen jamaan?

Olin täyttänyt viisikymmentä vasta kaksi vuotta sitten, ja olin ehtinyt ajatella, että ryhtyisin nauttimaan niistä elämän mukavuuksista, joita siedettävät tulot, pieni asunto Lontoossa ja vilkas seuraelämä tuovat tullessaan. Sen sijaan sain huomata olevani osakkaana ja johtajana hotellissa, joka kylläkin oli paljon mukavampi kuin olen onnistunut yllä kuvailemaan. Polydoros oli aivan merenrannassa, ja meillä oli kaksi terassia, joita suojasivat auringonvarjot ja sypressit. Huoneita oli vain kaksitoista, henkilökunta oli nuorta, paikallista ja aina iloista, jos kohta ei aina kovin järjestelmällistä, ja suuri osa vieraista oli vakioasiakkaita. Meiltä sai kotiruokaa ja Mythos-olutta, meillä oli oma musikanatti ja loistavat näköalat. Meille ei tultu niillä valtavilla turistibusseilla, joiden näki hivuttautuvan pitkin paljon pienemmille autoille suunniteltuja teitä matkallaan kohti kuusikerroksisia kolosseja lahden toisella puolella.

Ikävä kyllä meidän palveluihimme kuuluivat myös kelvottomat sähkövedot, toivoton viemärointi ja katkonainen wifi. En haluaisi mennä mukaan juttuihin kreikkalaisten laiskuudesta, sillä ehkä minulla oli vain käynyt huono tuuri, mutta luotettavuus ei ollut meidän työvoimamme tunnussana. Pános oli erinomainen kokki, mutta jos hänelle tuli erimielisyyttä vaimonsa, lastensa tai moottoripyöränsä kanssa, hän jäi kotiin, jolloin Andreaksen piti ottaa keittiö hoitaakseen ja minulle jäivät baari ja ravintola. Se puolestaan oli joskus täysi mutta vailla ainuttakaan tarjoilijaa, joskus taas puolityhjä ja henkilökuntaa oli liikaakin.

Tasapainoa ei jostain syystä voinut saavuttaa. Oli etäisesti mahdollista, että tavarantoimittajat tulivat silloin kuin olivat luvanneet, mutta kuorma ei koskaan vastannut tilausta. Jos jotain meni rikki – kuten tapahtui jatkuvasti – saimme hermoilla tuntikausia odottaessamme korjaajaa.

Enimmäkseen vieraat tuntuivat viihtyvän. Me kuitenkin juoksimme pää kolmantena jalkana kuin näyttelijät jossain hulvatomassa ranskalaisessa farssissa, kun yritimme saada hotellin toiminnan näyttämään saumattomalta, ja kun viimein rojahdin sänkyyn, ehkä yhdeltä tai kahdelta aamuyöstä, olin niin uupunut, että tunsin kärsiväni nestehukasta kuin muumio kääreissään. Pahinta oli tieto siitä, että kun aamulla avaisin silmäni, kaikki alkaisi taas alusta.

Valitan aivan liikaa. Totta kai se oli myös ihanaa. Egeanmeren auringonlasku on jotain ainutlaatuista, ja katselin sitä lumoutuneena ilta toisensa jälkeen. Ei ihme, että kreikkalaiset uskovat jumaliin – Heliokseen ajamassa kultaisissa vaunuissaan valtaavan taivaankaaren poikki, kun Lasithiótikavuoret värjäytyvät ensin vaaleanpunaisiksi ja sitten silkinhienoksi malvanruskeaksi harsoksi tummuessaan ja haipuessaan pois. Uinti kristallinkirkaassa meressä joka aamu kello seitsemältä huuhtoi pois liian viinin ja tupakansavun jäämät. Oli illallisia pikkuruissa tavernoissa Fournissa ja Límnesissä, ja silloin jasmiini tuoksui, tähdet tuikkivat, nauru raikui ja rakilasit kilisivät. Olin jopa alkanut opiskella kreikkaa. Minua opetti kolme tuntia viikossa nuori nainen, joka olisi voinut olla tyttäreni, ja hänen kanssaan kävin läpi milloin painollisia tavuja, milloin verbejä, jotka eivät olleet pelkästään epäsäännöllisiä vaan kertakaikkisen siivottomia. Ja jotenkin hän osasi tehdä siitä touhusta hauskaa.

En kuitenkaan ollut lomalla. Olin tullut Kreikkaan Harakkamurhat-nimisen katastrofin jälkeen. *Harakkamurhat* oli viimeinen kirja, jonka parissa olin tehnyt töitä, ja *Harakkamurhien* seurauksena kirjailija oli kuollut, kustantamo oli mennyt nurin ja minun urani oli kuivunut kokoon... siinä järjestyksessä. Olimme

kustantaneet yhdeksän Atticus Pünd -romaanina, jotka kaikki olivat myyneet todella hyvin, ja olin kuvitellut, että niitä tulisi lisää ties kuinka paljon. Mutta se oli nyt ohi. Sen sijaan olin aloittanut uuden elämän, ja suoraan sanottuna liian suuri osa siitä oli silkkaa raatamista.

Se ei voinut olla vaikuttamatta parisuhteeseemme. Emme riidelleet – olimme luonteeltamme sopuisia – mutta olimme yhä useammin kireitä ja varuillamme. Kiertelimme toisiamme kuin kaksi mestarinyrkkeilijää, joista kumpikaan ei halua aloittaa otetta. Reipas mäiskiminen olisi itse asiassa saattanut tehdä meille hyvää. Olimme ajautuneet siihen kammottavaan tilaan, johon pitkässä avioliitossa usein päädytään: asetelmaan jossa se, mikä jää sanomatta, on oikeasti tuhoisampaa kuin se, mitä sanotaan. Pitänee myös mainita, että emme olleet naimisissa. Andreas oli kosinut minua perinteisesti, polvistunut ja antanut timanttisormuksen ja niin edelleen, mutta emme olleet kiireiltämme ehtineet hoitaa asioita eteenpäin enkä sitä paitsi olisi vajavaisella kreikalani ymmärtänyt vihkitoitusta. Olimme päättäneet odottaa.

Aika ei ollut meidän puolellamme. Lontoossa Andreas oli ollut paras ystäväni. Ehkä olin aina odottanut yhteisiä hetkiämme juuri siksi, että emme asuneet yhdessä. Olimme lukeneet samoja kirjoja. Meistä oli ollut mukavaa syödä kotona... etenkin kun Andreas kokkasi. Seksi oli ollut hyvää. Kreeta oli kuitenkin vanginnut meidät aivan toisenlaiseen järjestelyyn, ja vaikka olimme asuneet täällä vain pari vuotta, mietin jo pakoa, vaikka en vielä yrittänytkään varsinaisesti keksiä keinoja.

Minun ei tarvinnut. Keino saapui varhain eräänä maanantai-aamuna siististi pukeutuneena selvästi englantilaisena pariskuntana, joka asteli käsikynkkää päätieltä alas hotellin ovelle. Näistä vieraista näki heti, että he olivat rikkaita eivätkä he olleet lomalla. Miehellä oli takki ja pitkät housut – naurettava asu helteisenä aamuna – ja takin alla poolopaita, päässä panamahattu. Naisella oli leninki, joka olisi sopinut paremmin Wimbledonin tenniskatsomoon kuin rannalle, kaulassa hieno helminauha ja kädessä

pieni laukku. Molemmilla oli kalliit aurinkolasit. Arvelin heillä olevan ikää vähän päälle kuusikymmentä vuotta.

Mies tuli baarin puolelle ja irrottautui vaimostaan. Hän mittaili minua katseellaan. ”Anteeksi”, hän sanoi sivistyneellä äänellä. ”Puhutteko englantia?”

”Puhun.”

”Mietin vain... ette te sattuisi olemaan Susan Ryeland?”

”Olen kyllä.”

”Voisimmeko vaihtaa pari sanaa? Nimeni on Lawrence Treherne. Tässä on vaimoni Pauline.”

”Hauska tutustua.” Pauline Treherne hymyili minulle, mutta ei erityisen ystävällisesti. Hän ei luottanut minuun, vaikka emme vielä edes tunteneet.

”Hakisinko teille kahvia?” Mietin sanani tarkkaan. En tarjonut kahvia ilmaiseksi. En haluaisi vaikuttaa saidalta, mutta sellaiset asiat painoivat mieltäni. Olin myynyt asuntoni Pohjois-Lontoossa ja upottanut suurimman osan säästöistäni Polydorokseen, mutta se ei ollut vielä päässyt voitolle. Päinvastoin. Ymmärtääkseni emme tehneet mitään varsinaisesti väärin, mutta jotenkin meille oli kertynyt melkein kymmenentuhatta euroa velkaa. Hotelli tuotti jatkuvasti tappiota, ja joskus minusta tuntui, että matkaa vararikoon oli enää saman verran kuin vaahtoa ilmaisen cappuccinon pinnalla.

”Ei kiitos, ei tarvitse.”

Vein heidät pöytään baarin puolelle. Terassilla oli jo täyttä, mutta siellä päivysti Vangélis, joka tuurasi tarjoilijana silloin kun ei soitellut kitaraa. Hän pärjäsikin kyllä yksin, ja sisällä oli viileämpää. ”Voinko jotenkin auttaa, herra Treherne?”

”Ihan vain Lawrence.” Treherne riisui hattunsa. Sen alta paljastuivat oheneva hopeanharmaa tukka ja päänahka, joka oli jo jollain ilveellä ehtinyt palaa auringossa. Hän laski hatun eteensä pöydälle. ”Toivottavasti suot anteeksi, että etsimme sinut käsiimme. Meillä on yhteinen ystävä – Sajid Khan. Hän lähetti muuten terveisiä.”

Sajid Khan? Voi hetken, ennen kuin muistin, että Khan oli juristi Suffolkista Framlinghamin kaupungista. Hän oli ollut *Harakka-murhien* kirjoittajan Alan Conwayn ystävä. Hän oli myös löytänyt Alanin ruumiin. Olin kuitenkin tavannut hänet vain pari kertaa. En olisi sanonut häntä ystäväksi, yhteiseksi tai muutenkaan.

”Asutteko te Suffolkissa?” kysyin.

”Asumme. Meillä on hotelli Woodbridgen lähistöllä. Sajid Khan on auttanut meitä joitakin kertoja.” Lawrence empi äkkiä hämmentyneenä. ”Olin viime viikolla hänen puheillaan eräästä hankalasta kysymyksestä, ja hän ehdotti, että keskustelisimme siitä sinun kanssasi.”

Mietin, mistä Khan oli tiennyt minun olevan Kreetalla. Jonkun oli täytynyt kertoa hänelle, enkä se joku ollut minä. ”Oletteko tulleet tänne asti puhumaan minun kanssani?” kysyin.

”No, matka ei ole kovin pitkä, ja matkustelemme muutenkin paljon. Asumme Minos Beachissa.” Hän osoitti kädellään. Minos Beach oli meidän naapurissamme tenniskentän toisella puolella. He siis tosiaan olivat rikkaita. Se oli boutiquehotelli, jolla oli vierasmajoja ja puutarha täynnä patsaita. Hinta suunnilleen kolmesataa puntaa yöltä. ”Ajattelin, että ehkä voisin soittaa”, Lawrence jatkoi. ”Mutta sellaisesta asiasta ei oikein viitsi puhua puhelimessa.”

Juttu oli käymässä hetki hetkeltä oudommaksi – ja suoraan sanoen ärsyttävämmäksi. Neljän tunnin lento Stanstedista. Tunnin ajomatka Iraklionista. Meille ei tosiaankaan poikettu ihan noin vain. ”Mitä asianne koskee?” kysyin.

”Murhaa.”

Sana jäi hetkeksi väreilemään ilmaan. Terassin toisella reunalla aurinko paistoi. Rannalta kuului lähiseudun lasten kirkunaa, nau-rua ja polskintaa. Pöytien ääressä istui perhekuntia. Näin Vangé-lisin kulkevan ohi tarjotin täynnä appelsiinimehuja ja jääkahveja.

”Mitä murhaa?” kysyin.

”Frank Parris -nimisen miehen murhaa. Et ole kuullut hänestä, mutta olet ehkä kuullut hotellista, jossa se tapahtui. Hotellin nimi on Branlow Hall.”

”Ja se on teidän hotellinne.”

”On. Niin on.” Kysymykseen vastasi Pauline Treherne, joka oli nyt äänessä ensimmäisen kerran. Hän kuulosti joltakulta kuningas-huoneen vähäarvoisemmalta jäseneltä ja puhui kuin olisi leikannut sanansa saksilla lyhyiksi ennen kuin päästi ne suustaan. Ja silti minusta tuntui, että hän oli yhtä keskiluokkainen kuin minäkin.

”Hän oli varannut huoneen kolmeksi yöksi”, Lawrence sanoi. ”Hänet tapettiin toisena yönä.”

Mielessäni pyöri vaikka millaisia kysymyksiä. Kuka oli Frank Parris? Kuka hänet oli tappanut? Miten se minuun liittyi? Pidin ne omana tietonani. ”Milloin se tapahtui?” kysyin.

”Suunnilleen kahdeksan vuotta sitten”, Lawrence Treherne sanoi.

Pauline Treherne laski käsilaukkunsa pöydälle panamahatun viereen kuin sovittuna merkinä siitä, että hän hoitaisi puheet tästä lähtien. Jokin hänessä – siinä miten hän käytti hiljaisuutta hyväkseen, tunteettomassa ulkokuoressa – pani ajattelemaan, että hän teki pariskunnan tärkeät päätökset. Hänen aurinkolasinsa olivat niin tummat, että tuijotin lähes transsissa kahta omaa kuvajaistani, jotka kuuntelivat häntä.

”Voisi olla parasta, että kerron kaiken alusta lähtien”, hän sanoi ärsyttävällä äänellään. ”Se selittää, miksi olemme täällä. Sinulla ei varmaankaan ole mikään kiire?”

Minulla olisi ollut noin viisikymmentä asiaa hoidettavana. ”Ei lainkaan”, sanoin.

”Kiitos.” Pauline kokosi itsensä. ”Frank Parris oli mainosalalla”, hän aloitti. ”Hän oli juuri palannut Englantiin Australiasta, missä oli asunut useamman vuoden. Hänet murhattiin raa’asti hotellihuoneessaan kesäkuun kuudennentoista päivän vastaisena yönä vuonna 2008. Muistan sen päivämäärän aina, koska samana viikonloppuna pidettiin tyttäreemme Cecilyn häät.”

”Oliko hän vieraana?”

”Ei. Emme tunteneet häntä lainkaan. Olimme varanneet kymmenkunta huonetta vieraille. Majoitimme lähisukulaisia ja

ystäviä. Hotellissa on yhteensä kolmekymmentäkaksi huonetta ja olimme päättäneet pitää hotellin sinä viikonloppuna auki – vastoin minun kantaani. Mieheni ei ikävä kyllä ollut samaa mieltä. Frank Parris oli Suffolksissa käymässä sukulaisten luona. Hän oli varannut huoneen kolmeksi yöksi. Hänet surmattiin myöhään perjantaina, vaikka ruumis löydettiin vasta lauantaina iltapäivällä.”

”Vihkimisen jälkeen”, Lawrence Treherne sanoi hiljaa.

”Miten hänet tapettiin?”

”Häntä oli lyöty toistuvasti vasaralla. Hänen kasvonsa olivat kärsineet pahoja vaurioita. Hänen lompakkonsa ja passinsa olivat huoneen kassakaapissa. Ilman niitä poliisi ei olisi pystynyt tunnistamaan häntä.”

”Cecily oli hirveän järkyttynyt”, Lawrence puuttui puheeseen. ”No, me kaikki olimme. Päivä oli ollut niin hieno. Ensin vihkiminen puutarhassa ja sitten olisi ollut lounas sadalle vieraille. Parempaa säätä ei olisi voinut toivoa. Emmekä lainkaan tienneet, että hän makasi verilammikossa omassa huoneessaan aivan juhlateltan vieressä.”

”Cecilyn ja Aidenin täytyi siirtää häämatkaansa”, Pauline lisäsi. Hänen äänensä värähti närkästyksestä jopa niin monen vuoden jälkeen. ”Poliisit eivät päästäneet heitä lähtemään. Se ei kuulemma käynyt päinsä, vaikka oli selvää, ettei murha liittynyt mitenkään heihin.”

”Onko Aiden siis tyttärenne aviomies?”

”Aiden MacNeil. On. Meidän väyymme. Heidän oli määrä lähteä sunnuntaiaamuna Antigualle, mutta heidän täytyi lykätä matkaansa kahdella viikolla, ja kun he viimein saivat luvan poistua maasta, poliisi oli jo ottanut tekijän kiinni, joten heitä oli pidätetty niin pitkään aivan turhan takia.”

”Eli tapaus siis ratkesi”, sanoin.

”Kyllä vain. Aivan yksinkertaisesti”, Lawrence selitti. ”Syylinen oli itse asiassa meillä töissä. Romanianlainen huoltomies nimeltä Stefan Codrescu. Hän asui hotellissa. Hänellä oli jopa

rikosrekisteri – tiesimme siitä, kun otimme hänet töihin. Oikeastaan taisimme palkata hänet juuri siksi.” Hänen katseensa painui maahan. ”Meillä oli hotellilla kuntoutusohjelma. Otimme töihin vankilasta vapautuneita nuoria – keittiöön, siivoamaan, puutarhaan. Olemme vankkoja vankilauudistuksen kannattajia, ja meidän mielestämme nuoret ansaitsevat uuden alun elämälleen. Uusintarikollisuus on tavattoman yleistä, kuten varmaankin tiedät. Syynä on, että vapautuvat vangit eivät saa tavallisen elämän syrjästä kiinni. Teimme tiivistä yhteistyötä viranomaisten kanssa, ja he vakuuttivat, että Stefan sopisi ohjelmaamme hyvin.” Lawrence huokaisi syvään. ”He olivat väärässä.”

”Cecily uskoi häneen”, Pauline sanoi.

”Tunsiko hän siis tekijän?”

”Meillä on kaksi tyttäätä, molemmat töissä hotellissa. Cecily oli silloin hotellin johtaja. Itse asiassa juuri hän haastatteli Stefania ja otti hänet töihin.”

”Hän meni siis naimisiin työpaikallaan?”

”Ilman muuta. Hotelli on perheyritys. Henkilökunta on meillä yhtä suurta perhettä. Cecily ei olisi suostunut menemään mihinkään muualle”, Pauline sanoi.

”Ja hänen mielestään Stefan siis oli syytön.”

”Aluksi kyllä. Hän väitti kivenkovaan niin. Sellaista se on Cecilyn kanssa. Hän on aina ollut liian kiltti, liian luottavainen. Hän on niitä, jotka ajattelevat kaikista vain hyvää. Näyttö Stefania vastaan oli kuitenkin kiistatonta. Mistähän sitä edes aloittaisi. Vasarassa ei ollut sormenjälkiä... Se oli pyyhitty puhtaaksi. Stefanilla oli kuitenkin veriroiskeita vaatteissaan ja rahoissa – vainajalta viedyissä rahoissa – jotka hänellä oli patjansa alla. Hänen nähtiin menevän Frank Parrisin huoneeseen. Ja hän joka tapauksessa tunnusti. Sen jälkeen jopa Cecilyn oli pakko myöntää, että hän oli ollut väärässä ja Stefan oli syyllinen. Cecily ja Aiden lähtivät Antigualle. Hotellissa asiat palasivat hitaasti ennalleen, vaikka siihen menikin aikaa ja huone kaksitoista otettiin pois käytöstä. Nyt se on varastona. Niin kuin sanoin, siitä on jo monta vuotta ja

olimme kuvitelleet, että se kaikki oli takanapäin. Mutta ilmeisesti ei.”

”Mitä sitten tapahtui?” kysyin.

Oli Lawrencen vuoro selittää. ”Stefan sai elinkautisen, ja hän on edelleen vankilassa. Cecily kirjoitti hänelle pari kertaa, mutta hän ei vastannut, ja ajattelimme, että Cecily oli jo unohtanut hänet. Cecily tuntui ihan tyytyväiseltä työssään, ja hänellä oli tietysti Aiden. Hän oli kaksikymmentäkuusivuotias mennessään naimisiin. Kaksi vuotta Aidenia vanhempi. Täyttää ensi kuussa kolmekymmentäneljä.”

”Onko heillä lapsia?”

”On. Pieni tyttö. Tai on hän jo seitsemän vanha... Roxana.”

”Ensimmäinen lapsenlapsemme.” Paulinen ääni värähti. ”Suloinen lapsi. Ihanampaa ei olisi voinut toivoa.”

”Me kaksi olemme osittain eläkkeellä”, Lawrence jatkoi. ”Meillä on talo Hyèresin lähellä Etelä-Ranskassa ja olemme aika paljon siellä. No, pari päivää sitten Cecily soitti. Minä vastasin. Kello oli silloin jotain kaksi Ranskan aikaa. Hänen äänestään kuuli heti, että hän oli järkyttynyt. Tai pikemminkin hermostunut. En tiedä, missä hän oli, mutta silloin oli tiistai, joten kaiketi hän oli hotellilla. Yleensä juttelemme niitä näitä, mutta hän meni suoraan asiaan. Hän sanoi, että oli miettinyt sitä, mitä silloin tapahtui –”

”Siis murhaa.”

”Sitä juuri. Hän sanoi, että oli ollut koko ajan oikeassa eikä Stefan Codrescu ollut syyllinen. Kysyin, mitä hän tarkoitti, ja hän kertoi, että oli nähnyt jotain jossain kirjassa, jonka oli saanut. ’Siinä se luki – aivan selvästi.’ Täsmälleen niin hän sanoi. No, hän sitten mainitsi, että oli jo lähettänyt kirjan minulle, ja se tulikin postissa seuraavana päivänä.”

Lawrence pani käden takintaskuun ja otti sieltä pokkarin. Tunnistin sen heti – kansikuva, tekstityyppi, nimi – ja sillä hetkellä aloin ymmärtää, mistä oli kysymys.

Kirja oli *Atticus Pünd tarttuu toimeen*, kolmas osa Alan Conways dekkarisarjassa, jonka minä olin toimittanut ja julkaissut.

Muistin heti, että se sijoittui enimmäkseen hotelliin, mutta ei Suffolkiin vaan Devonin kreivikuntaan, ja lisäksi vuoteen 1953, ei nykyaikaan. Sen julkistustilaisuus oli ollut Saksan Lontoon-suurlähetystössä. Alan oli juonut liikaa ja loukannut suurlähettilästä.

”Tiesikö Alan murhasta?” kysyin.

”Tiesi. Ilman muuta. Hän oli meillä hotellissa muutaman yön ehkä puolitoista kuukautta sen jälkeen. Me molemmat tapasimme hänet. Hän sanoi, että oli ollut Frank Parrisin ystävä, ja kyseli paljon murhasta. Hän puhui myös henkilökunnan kanssa. Emme arvanneet, että hän aikoi tehdä siitä kaikesta viihdettä. Jos hän olisi kertonut rehellisesti aikeistaan, emme varmaankaan olisi puhuneet niin avoimesti.”

Ja juuri siksi hän ei kertonut, ajattelin.

”Eikä teitä kiinnostanut lukea Alanin kirjaa?” kysyin.

”Unohdimme koko asian”, Lawrence myönsi. ”Eikä hän tietenkään lähettänyt sitä meille.” Hän vaiken. ”Mutta Cecily luki sen, ja hänestä kirjassa oli jotain, minkä vuoksi se, mitä Branlow Hallissa tapahtui, näyttäytyi uudessa valossa... tai niin hänestä ainakin tuntui.” Lawrence katsoi vaimoonsa kuin hyväksynnän toivossa. ”Me molemmat luimme sen, mutta emme löytäneet siitä mitään tärkeää.”

”Yhtymäkohtia on paljon”, Pauline sanoi. ”Ensinnäkin melkein kaikki kirjan henkilöt voi tunnistaa. Ne perustuvat ihmisiin, joita Conway tapasi Woodbridgessä. Jopa nimet ovat samoja... ainakin melkein. En kuitenkaan ymmärrä, miksi hänen on pitänyt vääristellä kaikkia niin, että he ovat kuin kammottavia pilakuvia itsestään. Kirjassa on hotelli nimeltä Moonflower, ja sen omistajapariskunta perustuu selvästi meihin. Mutta omistajat ovat roistoja. Miksi hän kuvasi meidät sellaisina? Me emme ole koskaan tehneet mitään epärehellistä.” Pauline vaikutti pikemminkin närkästyneeltä kuin järkyttyneeltä. Hän katsoi minuun kuin kaikki olisi ollut hiukan minunkin syytäni.

”Vastauksena siihen, mitä kysyt: me emme tienneet siitä kirjasta mitään”, Pauline jatkoi. ”En lue dekkareita. Kumpikaan

meistä ei lue. Sajid Khan kertoi, että Conway oli kuollut. Ehkä parempi niin, sillä jos hän olisi elossa, me saattaisimme haluta haastaa hänet oikeuteen.”

”Eli siis onko nyt näin”, vastasin. Minusta tuntui kuin tiedot olisivat putoilleet kasaksi toistensa päälle, mutta oli selvästi myös jotain, mitä he eivät olleet kertoneet. ”Te uskotte, että todisteista ja jopa tunnustuksesta huolimatta Stefan Codrescu ei tappanut Frank Parrisia ja että Alan Conway tuli teidän hotelliinne ja sai selville – muutamassa päivässä – kuka oli todellinen syyllinen. Ja sen jälkeen hän jollakin tavalla paljasti sen kirjassaan.”

”Juuri niin.”

”Mutta eihän siinä ole mitään järkeä. Jos hän tiesi, kuka murhaaja oli, ja vankilassa oli syytön mies, kai hän olisi mennyt suoraan poliisin puheille! Miksi hän olisi kirjoittanut siitä romaanin?”

”Juuri sen vuoksi me olemme täällä. Sajid Khanin mukaan sinä tunsit Alan Conwayn parhaiten. Sinä olit sen kirjan kustannustoimittaja. Jos siinä on jonkinlainen vihje, sinä jos kuka löydät sen.”

”Hetkinen nyt.” Äkkiä tajusin, mitä selostuksesta puuttui. ”Tämä kaikki alkoi siitä, että teidän tyttärenne huomasi siinä kirjassa jotain. Oliko hän ainoa, joka luki sen ennen kuin lähetti sen teille?”

”En tiedä.”

”Mutta mitä hän sitten näki? Minkä takia ette vain soita hänelle ja kysy, mitä hän tarkoitti?”

Siihen vastasi Lawrence Treherne. ”Totta kai me soitimme. Luimme molemmat sen kirjan, ja sitten yritimme soittaa hänelle Ranskasta monta kertaa. Lopulta saimme kiinni Aidenin, ja hän kertoi, mitä oli tapahtunut.” Lawrence vaiken. ”Näyttää siltä että Cecily on kadonnut.”

RIVIEN VÄLIIN KÄTKEYTYY HENGENVAAARALLINEN SALAISUUS

Kahdesta sisäkkäisestä murhamysteeristä
rakentuu rikollisen viihdyttävä pulmadekkari.
Miten 1950-luvulla surmatun Hollywood-tähtösen
kohtalo liittyy 2000-luvulla prameassa
hotellissa tehtyyn murhaan?

"Rakastuin tähän kirjaan."

RICHARD OSMAN

"Horowitz on jännitys-
kirjailijoidemme terävintä kärkeä."

SUNDAY TIMES

"Mannaa perinteisten mysteerien ystäville."

TIME

"Mahtavan viihdyttävä mysteeri."

RAGNAR JÓNASSON

9 789520 475178

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-7517-8

Kannen kuvitus: Sinem Erkas
Kannen suunnittelu: Glenn O'Neill